

Κυριακή των Πατέρων: Αναμένοντας την Πεντηκοστή... (Πρωτοπρεσβύτερος π. Παντελεήμων Κρούσκος, Θεολόγος)

/ [Πεμπτούσια](#)

Ο ευαγγελιστής Λουκάς, στην σχετική με την Ανάληψη του Κυρίου περικοπή, παρουσιάζει τους μαθητές να φεύγουν από τον ευλογημένο τόπο της Αναλήψεως με χαρά μεγάλη και να παραμένουν στο Ιερό των Ιεροσολύμων, υμνώντας και δοξολογώντας τον Θεό. Είναι η χαρμόσυνη δοξολογική κατάληξη του ευαγγελίου πού φανερώνει την ζωή μέσα στην Εκκλησία μας ως μια διαρκή θεία λειτουργία και ευχαριστία των τέκνων της.

Και η χαρά τους είναι μεγάλη, καίτοι ο διδάσκαλος και Κύριος τους διέστη από αυτών, γιατί είδαν την δόξα Του και για όλα τα θαυμάσια της οικονομίας Του, πού Αυτός επλήρωσε πλέον εδώ στην γή και για εκείνους και για όλο το ανθρώπινο γένος. Είναι μια φωτεινή εικόνα στο ευαγγέλιο πού αποτυπώνεται για πάντα στην καρδιά και την θύμηση μας και μας δίνει μια προοπτική ακατάπαυστης

δοξολογίας, μιας διαρκούς πανήγυρης μέσα στην Εκκλησία, πού είναι ο τόπος πιά της Χαράς!

Έχει δοξαστεί πλέον ο Χριστός και δι' Αυτού ο Πατέρας. Υπάρχει ένα πνεύμα συμφιλίωσης μεταξύ ουρανού και γης. Αυτή η δόξα ξεκινά στον Γολγοθά, πάνω στον Σταυρό της Νίκης. Είναι η ώρα του Χριστού, όπως ονομάζεται από τον Ιωάννη, να φανερωθεί ως σωτήρας του ανθρώπινου γένους μέσα από την ατιμία και τον θάνατο Του. Και αφού σαββατίσει και καταπαύσει κάθε κακό μαζί με την θανή της σάρκας Του, να αναστηθεί από τους νεκρούς, για να δοξάσει και εμάς. Γράφει ο άγιος Γρηγόριος Νύσσης: «πρόσεχε, αγαπητέ, τα θαύματα του Θεού και τα κατορθώματα της χαράς που ήλθε μετά το πάθος. Ο ατιμασμένος μεταβαλλόταν σε ένδοξο και η χαρά του κόσμου ανασταίνεται άφθαρτη μαζί με το σώμα. Τότε είχε ωδίνες τοκετού η γη και κυοφόρησε η ημέρα. Και ο θάνατος απέβαλε τη ζωή των όλων. Διότι δεν ήταν δυνατόν ο θάνατος να κρατήσει Εκείνον που κρατά τα πάντα με το λόγο Του.»

Και μετά ήρθε η ανάληψη της ανθρώπινης φύσης στον ουρανό και υπερ των ουρανών. Η δόξα Του και η αναγνώριση και η προσκύνηση Του ως Υιού Μονογενή του Θεού από επίγεια, ουράνια, καταχθόνια έρχεται την ώρα της καθέδρας Του στα δεξιά του Θεού. Και η αγάπη Του δεν σταματά εκεί. Αλλά για να δοξάσει τον Πατέρα και μαζί με Αυτόν και εμάς, αποστέλλει στην Ώρα Του το Παράκλητο

Πνεύμα στον κόσμο.

Διανύουμε λοιπόν την περίοδο μεταξύ Ανάληψης και Πεντηκοστής. Οι απόστολοι έλαβαν εντολή και επαγγελία να παραμείνουν στα Ιεροσόλυμα για να λάβουν την δύναμη εξ ύψους, τον άλλο Παράκλητο, το άγιο Πνεύμα. Βλέπουμε πώς αυτή την περίοδο εκείνοι την πέρασαν μέσα στην προσευχή, την ευχαριστία, την λειτουργική ζωή. Είναι σαν να μας δίνουν ένα υπόδειγμα, μια αποστολική παρακαταθήκη, όπως λέμε αποστολική πίστη και παράδοση, για το κλίμα και την προϋπόθεση της λήψης του Παρακλήτου και από εμάς. Πού λαμβάνουμε τον Παράκλητο; Στο Ιερό. Στο Ιερό της Εκκλησίας, στην λειτουργική ζωή. Αλλά και στο Ιερό της καρδιάς, με την έννοια πού μας παρέδωσε η ορθόδοξη πνευματικότητα. Πότε Τον λαμβάνουμε; Εδώ δεν απαντάμε με χρονικούς αλλά με τροπικούς προσδιορισμούς. Προσευχόμενοι! Μέσα στην προσευχή. Την προσευχή όχι ως μία θρησκευτική πράξη, αλλά ως τρόπο ύπαρξης μας. Μια ύπαρξη θυσία και ολοκαύτωμα για τον Κύριο, μια ύπαρξη πού είναι η ίδια προσευχή και θυμίαμα και θυσιαστήριο, όπου συντελείται συνεχώς η κατάβαση του αγίου Πνεύματος, το μυστήριο της Πεντηκοστής. Προεுτρεπισμένος χώρος για τον Κύριο πού έρχεται να κατοικήσει σε εμάς. Ο τρόπος είναι τόπος, κατά τους πατέρες. Και τόπος είναι η καρδιά του ανθρώπου.

Η Πεντηκοστή ως μυστήριο είναι συνεχής πραγματικότητα μέσα στην Εκκλησία και την πνευματική μας ζωή. Αυτό όμως πού μας προτείνει η Εκκλησία αυτή την περίοδο είναι αυτή η προετοιμασία η οποία γεννάει και στηρίζει τον διακαή πόθο και την προσμονή του μεγάλου Ερχομού. Στην Εκκλησία δεν τελούμε και θυμόμαστε απλές αναμνήσεις γεγονότων, πού συνέβησαν «τω καιρώ εκείνω», αλλά βιώνουμε αυτά τα ίδια τα γεγονότα. Έχω λοιπόν την πίστη και την συναίσθηση πως αυτές τις δέκα μέρες θα προσπαθήσω να ζήσω μέσα σε σιγή σκιρτημάτων, σιωπή και στροφή στο θυσιαστήριο της καρδιάς μου, προετοιμασία με αδιάλειπτη

προσευχή, γονυκλισία όχι σώματος αλλά ψυχής ταπεινωμένης και συντετριμμένης. Έτσι την μεγάλη Κυριακή της Πεντηκοστής το άγιο Πνεύμα δεν θα κατέλθει μέσα στα συναξάρια, τα αναγνώσματα και τους ύμνους σαν μια επετειακή ενθύμηση, αλλά εγώ ο ίδιος θα βρεθώ π ρ α γ μ α τ ι κ ά στο υπερώο μαζί με την πρώτη Εκκλησία και θα λάβω μαζί τους άγιο Πνεύμα κι εγώ.

Εγώ ο ίδιος θα γίνω μια Πεντηκοστή, μια φανέρωση του Θεού για τον εαυτό μου και τους γύρω μου. Και Αμην. το εύχομαι και για μένα και για τους αδελφούς μου.